

LAINI TAYLOR

DROMIEN
DOCHTER

1 NIET BANG TE KRIJGEN

Toen ze naar school liep over de met sneeuw bedekte kinderkopjes had Karou geen akelige voorgevoelens over die dag. Het leek een gewone maandag, heel onschuldig, afgezien van het typische maandaggevoel en niet te vergeten het januarigevoel. Het was koud en donker – hartje winter kwam de zon pas om acht uur op – maar alles zag er prachtig uit. De vallende sneeuw en het vroege uur spanden samen om Praag een spookachtig vernisje te geven, als van een foto op bladmetaal, louter zilver en mist.

Over de straat langs de rivier raasden trams en bussen voorbij die de dag stevig in de eenentwintigste eeuw verankerden, maar op de rustiger rijbanen zou de winterse vrede uit een andere tijd afkomstig kunnen zijn. De sneeuw, de stenen en het spookachtige licht, haar eigen voetstappen en de stoompluim van haar koffie – Karou's gedachten dwaalden erdoor af naar alledaagse dingen als school en haar klusjes. Soms kauwde ze even op haar wang als het liefdesverdriet zich plotseling opdroeg – zoals liefdesverdriet dat nu eenmaal doet. Maar ze schoof de pijn vastberaden van zich af; ze was er klaar mee.

Ze had haar koffiebeker in één hand en hield met de andere haar jas dicht. Over haar schouder droeg ze een map voor haar tekeningen, en op haar haar – los, lang, en pauwblauw – ontstond een dun kantwerkje van sneeuwvlokken.

Een heel gewone dag.

En toen...

Een grauw, haastige voetstappen, en ze werd van achteren vastgegrepen en hard tegen een brede mannenborst getrokken terwijl handen haar sjaal scheeftrrokken en ze tanden – tänden! – in haar hals voelde.

De tanden knabbelden.

Haar aanvaller knabbelde zachtjes op haar.

Geërgerd probeerde ze hem van zich af te schudden zonder haar koffie te morsen, maar er klotste toch wat uit haar beker in de vuile sneeuw.

‘Jezus, Kaz, laat los,’ snauwde ze. Ze draaide zich om en keek in het gezicht van haar ex. Het lamplicht scheen zacht op zijn knappe gezicht. Stomme knapheid, dacht ze, en ze duwde hem weg. Stomme kop.

‘Hoe wist je dat ik het was?’ vroeg hij.

‘Wie zou het anders moeten zijn? En het werkt echt niet.’

Kazimir verdiende de kost door als een duveltje-uit-een-doosje achter dingen vandaan te springen, en het ergerde hem dat hij Karou op geen enkele manier aan het schrikken kon maken. ‘Jij bent gewoon niet bang te krijgen,’ klaagde hij, en hij toonde haar zijn volgens hem onweerstaanbare pruillip. Tot voor kort had ze hem ook niet kunnen weerstaan. Ze zou op haar tenen zijn gaan staan en verlangend langs zijn getuitede onderlip hebben gelikt om die vervolgens plagerig tussen haar tanden te nemen en zich te verliezen in een kus die hen had doen samentsmelten als door de zon gewarmde honing.

Maar die tijd lag zó achter haar.

‘Misschien ben je gewoon niet eng,’ zei ze, en ze liep door.

Kaz haalde haar in en kwam naast haar lopen met zijn handen in zijn zakken. ‘Maar ik ben wél eng. Dat grommen? En dat bijten? Ieder normaal mens zou een hartverzakking krijgen. Alleen jij niet. Jij hebt ijswater in je aderen in plaats van bloed.’

Toen ze hem negeerde, voegde hij eraan toe: ‘Josef en ik gaan trouwens een nieuwe excursie doen. Een vámpierexcursie, in de Oude Stad. De toeristen weten niet wat ze meemaken.’

Dat zal best, dacht Karou. Ze betaalden dik geld voor de ‘spookwandelingen’ van Kaz, die inhielden dat je in het donker door de kronkelstraatjes van Praag werd geloodst en bleef staan op plaatsen waar een moord gepleegd zou zijn, zodat er ‘spoken’ uit deuropeningen konden springen en de toeristen zich een ongeluk schrokken. Ze had zelf ook een paar keer voor spook gespeeld, een bebloed hoofd in haar hand gehouden en gekreund terwijl het gegil van haar publiek was overgegaan in gelach. Wat had ze een lol gehad.

Met Kaz had ze ook lol gehad. Maar die tijd was voorbij. ‘Succes er-mee,’ zei ze met vlakke stem terwijl ze strak voor zich uit keek.

‘We zouden je best kunnen gebruiken,’ zei Kaz.

‘Nee.’

‘Je zou een sexy serpent van een vampier kunnen spelen...’

‘Nee.’

‘De mannen naar binnen lokken...’

‘Nee.’

‘Je zou je cape kunnen dragen...’

Karou verstijfde.

Kaz zei zacht en op vleiende toon: ‘Je hebt hem nog steeds, hè, schat? Het mooiste wat ik ooit heb gezien, jij met die zwarte zijde op je witte huid...’

‘Hou je kop,’ beet ze hem toe, en ze bleef midden op het Maltezerplein staan. Mijn god, dacht ze. Hoe stom was ze geweest om voor dit knappe, bekrompen straatkunstenaartje te vallen, zich voor hem te verkleden en hem dat soort herinneringen te bezorgen? Vreselijk stom.

Eenzaam en stom. Kaz stak een hand uit om een sneeuwvlok van haar wimpers te vegen. Ze zei: ‘Raak me aan en je krijgt deze koffie in je gezicht.’

Hij liet zijn hand zakken. ‘Jezus, wat ben jij snel op je tenen getrapt. Wanneer hou je eens op je tegen me te verzetten? Ik heb toch gezegd dat het me speet?’

‘Heel fijn. Maar ga maar ergens anders spijt hebben.’ Ze spraken Tsjechisch, en haar aangeleerde accent klonk hetzelfde als zijn natuurlijke tongval.

Hij zuchtte, geërgerd dat Karou zich bleef verzetten tegen zijn excuses. Dit was niet de bedoeling. ‘Toe nou,’ fleemde hij. Zijn stem klonk schor en zacht tegelijk, als die van een blueszanger, een combinatie van grind en zijde. ‘We zijn voor elkaar gemaakt, jij en ik.’

Voor elkaar gemaakt. Karou hoopte oprecht dat als ze al voor iemand was ‘gemaakt’, het niet voor Kaz zou zijn. Ze keek hem aan, de mooie Kazimir wiens glimlach altijd het effect van een lokroep op haar had gehad: ze móést gewoon bij hem in de buurt zijn. Het had een heerlijk plekje geleden, aan zijn zijde, alsof kleuren er helderder waren en gevoelens heftiger. Het was ook, zo had ze ontdekt, een populair plekje,

dat door andere meisjes werd ingenomen wanneer zij er niet was.

‘Laat Svetla je vampier maar spelen,’ zei ze. ‘Die is van zichzelf al een serpent.’

Hij keek gekwetst. ‘Ik wil Svetla niet. Ik wil jou.’

‘Jammer dan. Ik ben niet beschikbaar.’

‘Zeg dat nou niet,’ zei hij, en hij reikte naar haar hand.

Ze deed een stap naar achteren en voelde een steek van verdriet, ondanks alle moeite die ze deed om afstandelijk over te komen. Hij is het niet waard, hield ze zichzelf voor. In de verste verte niet. ‘Dit is stalken, dat weet je toch wel?’

‘Pff. Ik stalk je niet. Ik moet toevallig deze kant op.’

‘Ja ja, dat zal wel,’ zei Karou. Ze waren nog maar een paar deuren van haar school verwijderd. Het Kunstlyceum van Bohemen was een particuliere middelbare school die was ondergebracht in een roze barokpaleis waar, zoals algemeen bekend was, tijdens de bezetting van de nazi’s twee jonge Tsjechische nationalisten een Gestapocommandant de keel hadden doorgesneden om vervolgens met zijn bloed het woord ‘vrijheid’ op de muur te kalken. Een korte, dappere rebellie alvorens ze gevangen waren genomen en op de pinakels van de poort naar de binnenplaats waren gespietst. Nu verzamelden leerlingen zich rond diezelfde poort. Ze rookten en stonden op vrienden te wachten. Maar Kaz was geen leerling – hij was twintig en een paar jaar ouder dan Karou – en ze had hem nog nooit voor twaalf uur ’s middags uit zijn bed gezien. ‘Waarom ben je trouwens al op?’

‘Ik heb een nieuwe klus,’ zei hij. ‘Ik moet vroeg beginnen.’

‘Hè? Doe je ’s ochtends al vampierexcursies?’

‘Nee. Dit is iets anders. Een soort... onthulling.’ Er verscheen een grijns op zijn gezicht. Hij had de grootste lol. Hij wilde dat ze zou vragen wat voor klus het was.

Maar ze hield haar mond. Met volmaakte desinteresse zei ze: ‘Nou, veel plezier dan,’ en ze liep weg.

Kaz riep haar na: ‘Wil je niet weten wat het is?’ Hij had nog steeds die grijns op zijn gezicht. Ze hoorde het aan zijn stem.

‘Interesseert me niet,’ riep ze terug, en ze liep de poort door.

Ze had het beter wel even kunnen vragen.

2 EEN SOORT ONTHULLING

Op maandag, woensdag en vrijdag had Karou het eerste uur modeltekenen. Toen ze de studio binnenliep, was haar vriendin Zuzana er al; ze had vlak voor het podium ezels voor hen klaargezet. Karou zette haar tekenmap op de grond en trok haar jas uit. Terwijl ze haar sjaal losknoopte, kondigde ze aan: 'Ik word gestalkt.'

Zuzana trok een wenkbrauw op. Ze beheerste haar wenkbrauwspieren als geen ander, en Karou was er jaloers op. Haar eigen wenkbrauwen functioneerden niet onafhankelijk van elkaar, wat een nadeel was als je argwanende of minachtende blikken wilde uitdelen.

Zuzana kon het allebei perfect, maar deze wenkbrauwactie was milder van aard en drukte weinig meer uit dan een lichte nieuwsgierigheid. 'Je gaat me toch niet vertellen dat die gast alweer geprobeerd heeft je te laten schrikken?'

'Hij zit momenteel in een vampierfase. Hij heeft me in mijn hals gebeten.'

'Acteurs,' mompelde Zuzana. 'Je moet die loser peppersprayen, echt. Dat zal hem leren.'

'Ik heb geen pepperspray.' Karou zei er niet bij dat ze geen pepperspray nodig had; ze was heel goed in staat om zich zonder dat soort hulpmiddelen te verdedigen. Ze had een nogal ongewone opvoeding genoten.

'Nou, koop dan een busje. Echt. Zulk gedrag moet worden afgestraft. Trouwens, het zou best leuk zijn. Vind je niet? Ik heb altijd al eens iemand willen sprayen. *Pfft!*' Zuzana wreef in haar ogen alsof ze huilde.

Karou schudde haar hoofd. 'Vergeet het maar, sadist. Daar is niks leuks aan. Wat ben jij een vreselijk mens.'

‘Ik ben helemaal geen vreselijk mens. Kaz is vreselijk. En dat hoef ik jou niet te vertellen.’ Ze wierp Karou een scherpe blik toe. ‘Je was toch niet van plan hem te vergeven?’

‘Echt niet,’ zei Karou met klem. ‘Maar probeer hém dat maar eens aan zijn verstand te peuteren.’ Kaz kon zich niet voorstellen dat er meisjes waren die zich uit vrije wil van zijn charmes distantieerden. En wat had zij gedaan, al die maanden dat ze samen waren geweest? Ze had zijn ego gestreeld, smoorverliefd naar hem gekeken en hem... alles gegeven. Dat hij nu zo liep te slijmen kwam alleen maar doordat hij zich gekrenkt voelde in zijn trots, doordat hij voor zichzelf wilde bewijzen dat hij kon krijgen wie hij wilde. Dat hij dat voor het zeggen had.

Misschien had Zuzana gelijk. Misschien moest ze hem inderdaad peppersprayen.

‘Schetsboek,’ beval Zuzana, en ze hield haar hand op als een chirurg die om een scalpel vraagt.

De bazigheid van Karou’s beste vriendin was omgekeerd evenredig aan haar lengte. Zelfs op plateauzolen kwam ze nauwelijks boven de een meter vijftig uit, terwijl Karou bijna een meter zeventig was. Ze leek alleen langer, zoals ballerina’s langer lijken met hun lange hals en ranke ledematen. Ze was geen ballerina, maar ze zag er wel zo uit, in elk geval qua figuur en misschien ook wel wat kleding betrof. Maar niet veel ballerina’s hadden felblauw haar of een verzameling tattoos op hun armen en benen, en Karou had beide.

De enige tattoos die zichtbaar waren toen ze haar schetsboek tevoorschijn haalde en overhandigde, waren echter de bracelets rond haar polsen – één woord op elke pols: ‘waargebeurd’ en ‘verhaal’.

Terwijl Zuzana het schetsboek aanpakte, kwamen er twee andere leerlingen, Pavel en Dina, bij hen staan om over haar schouder mee te kijken. Karou’s schetsboeken hadden op school een cultstatus en werden elke dag wel een keer doorgegeven en bewonderd. Dit exemplaar – nummer tweeënnegentig in een reeks die haar hele leven besloeg – werd dichtgehouden met elastiekjes en klapte open toen Zuzana ze eraf haalde. De bladzijden waren zo dik van het krijt en de verf dat de rug bijna openscheurde. Toen het boek openwaaierde, waren er flitsen van Karou’s karakteristieke personages te zien, schitterend uitgebeeld.

Zo had je Issa, met het onderlijf van een slang, het bovenlichaam

van een vrouw en de naakte, bolronde borsten van Kamasutra-hout-snedes, het schild van een cobra en het gezicht van een engel.

En Twigia, met zijn giraffennek, naar voren gebogen en met een loep in zijn dichtgeknepen oog.

Yasri had een papegaaicensnavel en mensenogen. Een oranje krullenkrans worstelde zich naar buiten uit haar kraag. Ze droeg een schaal met vruchten en een kruik wijn.

En Brimstone natuurlijk – hij was de ster van de schetsboeken. Hier was hij te zien met Kishmish, die op de krul van een van Brimstones grote ramshoorns zat. In de fantasieverhalen die Karou in haar schetsboeken vertelde, handelde Brimstone in wensen. Soms noemde ze hem de Wensenfikser, een andere keer gewoon ‘zuurpruim’.

Ze tekende deze schepsels al sinds ze een klein meisje was, en haar vrienden praatten er altijd over alsof ze echt waren. ‘Wat heeft Brimstone dit weekend uitgespookt?’ vroeg Zuzana.

‘Niks bijzonders,’ zei Karou. ‘Tanden van moordenaars gekocht. Gisteren heeft hij tanden van een Nijlkrokodil op de kop getikt via een of andere afschuwelijke Somalische stroper, maar de idioot probeerde hem te bestellen en is half gewurgd door zijn slangenkraag. Hij mag van geluk spreken dat hij nog leeft.’

Zuzana vond de illustraties op de laatste bladzijden van het schetsboek: de Somaliër rolde met zijn ogen terwijl de zweepdunne slang rond zijn hals zich straktrok als een wurgtouw. Mensen, zo had Karou eerder uitgelegd, waren verplicht om een van Issa’s slangen rond hun hals te dragen, anders mochten ze Brimstones winkel niet binnen. Als ze dan iets probeerden, waren ze gemakkelijk tegen te houden – ofwel door wurging, wat niet altijd dodelijk was, of zo nodig door een beet in de keel, wat dat wel was.

‘Hoe verzin je dit toch allemaal?’ vroeg Zuzana jaloers en bewonderend tegelijk.

‘Wie zegt dat ik het verzin? Hoe vaak moet ik nou nog zeggen dat het echt is?’

‘Uh-huh. En je haar groeit ook in die kleur uit je hoofd.’

‘Hoezo? Dat dóét het ook,’ zei Karou, en ze liet een lange blauwe lok tussen haar vingers door gaan.

‘Ja, hoor.’

Karou haalde haar schouders op, deed haar haar in een rommelig knotje en stak er een verfkwast door om het vast te zetten op haar achterhoofd. Haar haar groeide inderdaad in die kleur uit haar hoofd. Het was even echt als ultramarijn uit een verftube, maar dat was een waarheid die ze met een scheef lachje vertelde, alsof ze iets idioots zei. In de loop der jaren had ze ontdekt dat dat het enige was wat ze hoefde te doen: een beetje loom glimlachen, dan kon ze de waarheid vertellen zonder het risico te lopen dat de mensen haar zouden geloven. Het was gemakkelijker dan onthouden wie ze welke leugens had verteld, en zo was het deel gaan uitmaken van wie ze was: Karou met haar scheve lachje en haar idiote fantasie.

In werkelijkheid was het niet haar fantasie die idioot was. Het was haar leven, compleet met blauw haar en Brimstone.

Zuzana gaf het boek aan Pavel en begon in haar eigen overmaatse tekenblok te bladeren, op zoek naar een lege bladzijde. 'Ik vraag me af wie er vandaag poseert.'

'Waarschijnlijk Wiktor,' zei Karou. 'Die hebben we al een tijdje niet gehad.'

'Vertel mij wat. Ik hoop dat hij dood is.'

'Zuzana!'

'Wat? Die vent is acht miljoen jaar oud. We kunnen net zo goed een geraamte natekenen als die enge zak met botten.'

Er rouleerden een stuk of tien modellen, mannelijk en vrouwelijk, van alle vormen en leeftijden. Ze varieerden van de enorme mevrouw Svobodnik, van wie het vlees meer een landschap leek dan een figuur, tot de ranke Eliska met haar wespentaille – de favoriet van de jongens. De stokoude Wiktor was bij Zuzana het minst geliefd. Ze beweerde dat ze nachtmerries kreeg wanneer ze hem had moeten tekenen.

'Hij ziet eruit als een afgewikkelde mummie.' Ze huiverde. 'Zeg nou zelf, naar een naakte oude vent staren is toch geen manier om de dag te beginnen?'

'Beter dan aangerand worden door een vampier,' zei Karou.

Eigenlijk vond ze het niet erg om Wiktor te tekenen. Hij was zo kippig dat hij nooit oogcontact maakte met de leerlingen, wat een voordeel was. Het deed er niet toe dat ze al jarenlang naakten tekende, ze bleef het ongemakkelijk vinden om een van de jonge mannelijke mo-

dellen te schetsen, om op te kijken van een studie van zijn penis – een noodzakelijke studie; je kon dat ding moeilijk weglaten – en vervolgens te merken dat hij naar je zat te staren. Karou had regelmatig het gevoel dat ze een knalrood hoofd kreeg, waarna ze gauw wegdook achter haar ezel.

Maar dat, zo zou blijken, stond op het punt in het niet te vallen bij de gênante situatie die haar te wachten stond.

Ze was bezig haar potlood te slijpen met een scheermesje toen Zuzana met een raar verstikt stemmetje zei: ‘O, mijn god, Karou!’

En voordat ze zelfs maar opkeek, wist ze het.

Een onthulling, had hij gezegd. Heel slim. Ze keek op van haar potlood en zag Kaz naast *profesorka* Fiala staan. Hij had blote voeten en droeg een kamerjas. Zijn schouderlange goudblonde haar, dat een paar minuten geleden nog in de wind had gedanst, glinsterend van de sneeuwvlokken, zat in een paardenstaart. Zijn gezicht was een volmaakte combinatie van Slavische hoekigheid en zachte sensualiteit: jukbeenderen die gevormd leken op de draaibank van een diamantslijper, lippen die je wilde aanraken met je vingertoppen om te zien of ze aanvoelden als fluweel – wat inderdaad zo was, wist Karou. Stomme lippen.

Er ging geroezemoes door het lokaal. *Een nieuw model, o mijn god, wat een lekker ding...*

Eén opmerking klonk boven de andere uit: ‘Is dat niet Karou’s vriendje?’

Ex, wilde ze geërgerd zeggen. Héél erg ex.

‘Volgens mij wel. Moet je kijken...’

Karou keek inderdaad naar hem. Haar gezicht was bevroren tot – zo hoopte ze – een masker van ondoordringbare kalmte. Niet blozen, beval ze zichzelf. Niet blozen. Kaz keek haar recht in de ogen, met in één wang het kuiltje van een glimlach. Zijn blik was loom en geamuseerd. En toen hij zeker wist dat hij haar aandacht had, presteerde hij het om te knipogen.

Rondom Karou steeg een wolk van gegiechel op.

‘Eikel...’ prevelde Zuzana zachtjes.

Kaz stapte het modellenpodium op. Hij keek Karou recht aan terwijl hij zijn ceintuur lostrok. Hij keek haar aan terwijl hij de kamerjas af-

schudde. En het volgende moment stond haar ex voor haar complete klas, knap als een jonge god, naakt als de *David*. En op zijn borst, vlak boven zijn hart, prijkte een nieuwe tatoeage.

Het was een sierlijke, cursieve *K*.

Er klonk nog meer gegiechel. De leerlingen wisten niet naar wie ze moesten kijken, naar Karou of naar Kazimir, en ze keken van de een naar de ander, afwachting hoe het drama zich zou ontwikkelen. ‘Stilte!’ beval profesorka Fiala, en ze klapte in haar handen tot het lachen was verstomd. Op dat moment begon Karou te blozen. Ze kon het niet tegenhouden. Eerst begonnen haar borst en hals te gloeien, en toen haar gezicht. Kaz hield zijn blik op haar gevestigd, en het kuiltje in zijn wang werd dieper van tevredenheid toen hij de rode kleur op haar gezicht zag.

‘Poses van één minuut, graag, Kazimir,’ zei Fiala.

Kaz nam de eerste pose aan. Die was dynamisch, zoals de bedoeling was bij éénminuutposes: gedraaide torso, gespannen spieren en de ledematen gestrekt om actie te suggereren. Bij deze opstartschetsen ging het vooral om beweging en losse lijnen, en Kaz maakte van de gelegenheid gebruik om met zijn lichaam te pronken. Karou had de indruk dat ze niet veel potloden over het papier hoorde krassen. Stonden de andere meiden in de klas net zo suf naar hem te staren als zij?

Ze boog haar hoofd, pakte een scherp potlood – terwijl ze dacht aan een plek waar ze het met genoegen in zou steken – en begon te schetsen. Snelle vloeiende lijnen, en alle tekeningen op één bladzijde; ze liet ze overlappen zodat het geheel op een geïllustreerde dans leek.

Kaz had een sierlijk lichaam. En hij had genoeg tijd voor de spiegel doorgebracht om te weten hoe hij er indruk mee moest maken. Het was zijn instrument, zei hij wel eens. Het lichaam vormde, samen met de stem, het gereedschap van een acteur. Kaz mocht dan een waarde-loze acteur zijn – hij verdiende niet voor niets zijn geld met spookex-cursies en af en toe een lowbudgetproductie van *Faust* – hij was een fantastisch model, wist Karou; ze had hem tenslotte vaak genoeg getekend.

Kaz’ lichaam had haar vanaf de eerste keer dat ze het... ‘onthuld’ had gezien aan een Michelangelo doen denken. In tegenstelling tot bepaalde kunstenaars uit de renaissance, die een voorkeur voor slanke, uit-